

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Ing. J. V.**, zastoupen Mgr. Petrem Olbortem, advokátem se sídlem Podlesí V/5426, Zlín, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 12. 2010, č. j. 57 A 75/2010 – 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce: Ing. J. V. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 12. 2010, č. j. 57 A 75/2010 – 29, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 13. 12. 2010, č. j. 57 A 75/2010 – 29, zamítl jako nedůvodnou žalobu Ing. J. V., kterou se domáhal přezkoumánání a zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, ze dne 28. 6. 2010, č. j. JMK 90669/2010, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a současně potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Břeclav, odboru správních věcí a dopravy, ze dne 12. 5. 2010, č. j. MUBR 57916/2009, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 4, zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 14. 7. 2009 v 19.38 hod, v katastru obce Břeclav na dálnici D2 v km 41 směr Brno, při řízení motorového vozidla tovární značky Mercedes, RZ x, překročil nejvyšší povolenou rychlost stanovenou pro dálnici o 26 km/hod., a za to mu byla uložena pokuta ve výši 1500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1000 Kč. Krajský soud po provedení důkazu správním spisem, obsahujícím mj. oznámení přestupku orgánem Policie České republiky,

ze dne 28. 7. 2009 č. j. KRPB 243/PŘPO-2009-KRI, úřední záznam Policie České republiky ze dne 14. 7. 2009, č. j. KRPB-243/PŘPO-2009-KRI, záznam ze zařízení POLCAM na CD, ověřovací list č. 249/08 pro vozidlo VW Pasat R 36 a silniční radarový rychloměr POLCAM PC 2006, výr. č. 1247PL (když platnost ověření byla provedena ke dni 27. 11. 2009), došel k závěru, že provedené důkazy dostatečně prokazují vinu žalobce uvedeným přestupkem. Neshledal opodstatněným návrh žalobce na provedení důkazů výslechem zasahujících policistů a dodatečné prokazování toho, zda byli proškoleni k užívání měřícího zařízení. Druhá námitka - tj. že policisté nebyli řádně proškoleni k obsluze radaru nadto nebyla ani uplatněna ve lhůtě k podání žaloby. S poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 7 As 28/2009 neshledal důvodnou námitku, že došlo k porušení práva žalobce na spravedlivý proces, když zástupce žalobce správnímu orgánu nedoložil důkaz, že jeho neúčast byly skutečně zapříčiněna zdravotní indispozicí a sám žalobce se k jednání nedostavil bez omluvy. Správní orgán proto nepochybil, pokud o věci rozhodl za použití § 74 zákona o přestupcích. Obdobně jako žalovaný, krajský soud neuvěřil obhajobě žalobce, že by vozidlo mělo poruchu na tachometru. Je jednak nevěrohodná a pokud by tu skutečně tato porucha i byla, bylo na uvážení žalobce, aby jízdu vůbec nepodnikal, nebo tomu měl přizpůsobit jízdu vozidla. Neshledal opodstatněnou ani výtku, že provedené měření bylo nelegální. Je tomu tak proto, že porušení předpisů žalobcem bylo zcela průkazně zadokumentováno a spolehlivě umožňuje identifikovat osobu pachatele přestupku. Správní soud považuje navíc za nadbytečné zjišťovat, zda k obsluze radaru byli policisté proškoleni, když tato činnost - obsluha měřícího zařízení - jednak spadá do běžné činnosti těchto policistů a jednak předmětem řízení před krajským soudem je přezkoumání toho, zda žalobci lze přičítat, že se dopustil přestupku, a nikoliv, zda policisté jsou oprávněni a proškoleni k měření rychlosti. Krajský soud neměl ani důvodu pochybovat o tom, že ve spise založený ověřovací list se vztahuje k měřícímu zařízení, které zaznamenalo přestupek žalobce. Je tomu tak i proto, že na videozáznamu bylo identické identifikační číslo měřícího přístroje. Správní soud tedy měl za bezpečně zjištěné a prokázané, že žalobce byl řidičem vozidla, které překročilo povolenou rychlost, byl jako řidič zastaven a kontrolován bezprostředně po spáchání přestupku a byl tak i ztotožněn. Obdobně je prokázáno, že rychlost vozidla, které řídil žalobce, činila při měření 161 km/hod. a byla změřena kalibrovaným přístrojem POLCAM s platným ověřovacím listem č. 249/08. Jako účelové (§ 20 zákona o přestupcích) pak vyhodnotil správní soud jednání žalobce a jeho právního zástupce, kteří se nezúčastňovali nařízených jednání, ač v této věci správní orgán nařídil 8 termínů jednání. Ze všech uvedených důvodů krajský soud došel k závěru, že podaná správní žaloba není opodstatněná, a proto ji zamítl.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále také „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou opřel o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel krajskému soudu předně vytýká, že provedené listinné důkazy jsou naprosto nedostatečné a proto o ně nelze opřít závěr o jeho vině ze spáchaného přestupku. Nesprávný je proto závěr správního soudu, že důkazy obsažené ve spise spolehlivě prokazují spáchání přestupku žalobcem. Má za to, že krajský soud stejně jako správní orgány nezákonně zúžil rozsah povinností správního orgánu, když se spokojil toliko s listinnými důkazy a nereflektoval na opodstatněný požadavek k provedení svědeckých

výpovědí - policistů. Obdobně jako žalovaný proto i krajský soud vyšel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Jelikož sám úřední záznam nemohl být dostačujícím podkladem pro rozhodnutí krajského soudu o vině, měl tento soud správně provést výslech svědků. V důsledku toho, že tak neučinil, došel k nesprávnému závěru, že spáchal přestupek, který mu byl správními orgány kladen za vinu. Krajský soud obdobně jako správní orgány nesprávně vyhodnotil věrohodnost záznamu z měřícího zařízení. Ověřovací list nevystavil Český metrologický institut, ale autorizované metrologické středisko provozované přímo výrobcem měřícího zařízení - společností RAMET C.H.M. a. s. Metrologické vlastnosti měřícího zařízení tedy ověřoval tentýž subjekt, který je jeho výrobcem, což považuje za nepřípustné, a ověřovací list (rozhodnutí) za nezákonný, nicotný. Důkaz - ověřovací list byl ve správním řízení předložen pouze ve formě prosté kopie. Je při tom lhostejné, zda tato kopie byla v listinné podobě nebo v elektronickém formátu, pokud nedošlo k autorizované konverzi ve smyslu zákona č. 300/2008 Sb. Nelze proto vzít za prokázané, že měřící zařízení bylo způsobilé k užívání. Pokud proto správní orgány založily své rozhodnutí na důkazu, který ve skutečnosti není způsobilý být důkazem, tak je jejich rozhodnutí nezákonné a krajský soud k tomu měl přihlédnout. Správní soud ani blíže nereflektoval na skutečnost, že ve správním spise není založen důkaz osvědčující, že zasahující policisté byli proškoleni k užívání měřícího zařízení. Je proto zcela neopodstatněný a i nepřezkoumatelný závěr krajského soudu, že nemá o způsobilosti či zaškolení zasahujících policistů pochybnosti. Tento správní soud proto pochybil, pokud žalobou napadené rozhodnutí nezrušil pro vady řízení, když se žalovaný ve svém rozhodnutí nevypořádal s jeho námitkami o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci v důsledku neprovedení svědeckých výpovědí, neprůkaznosti záznamu z měřícího zařízení a pro nedostatky v ověřovací listině.

Žalovaný správní orgán Krajský úřad Jihomoravského kraje s důvody a tvrzeními v kasační stížnosti nesouhlasí a považuje je za nedůvodné. Má za to, že jak jeho rozhodnutí, tak i předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zcela v souladu s platnou právní úpravou vztahující se na řízení o přestupcích. V rámci řízení o přestupku stěžovatele správní orgány dbaly a respektovaly jeho práva. Stejně tak je v souladu se zákonem i rozsudek krajského soudu. K jednotlivým stížnostním námitkám uvádí, že jsou identické s žalobními námitkami a proto zcela odkazuje na své vyjádření k žalobě. Z uvedených důvodů proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Jelikož stěžovatel uvedl jako důvod k podání kasační stížnosti nejen skutečnosti obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ale i důvod podle písm.d) tohoto ustanovení s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve otázkou, zdali je rozhodnutí krajského soudu přezkoumatelné. Je tomu tak proto, že pokud by nyní Nejvyšší správní soud došel k závěru, že je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, mohlo by být přinejmenším předčasné, aby se zabýval věcí samou.

Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, *je* i *povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit* (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

Nejvyšší správní soud nepominul ani nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Ostatně Ústavní soud i v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), rovněž konstatoval, že: „*Soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny*“

Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře již dříve. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž vyložil, že: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v_rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné*“. Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupný na www.nssoud.cz, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové* rozhodnutí *za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, dostupný na www.nssoud.cz, pak tento soud vyslovil právní názor, že: „*Nezabýval-li se krajský soud řádně uplatněným žalobním bodem a místo toho odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu, které problematiku, na niž žalobní bod dopadal, vůbec neřešilo, nelze než soudní rozhodnutí zrušit, neboť je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]*“. V rozsudku ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, dostupném na www.nssoud.cz, pak Nejvyšší správní soud judikoval, že: „*Rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné*

pro nesrozumitelnost, pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí".

Nejvyšší správní soud i s přihlédnutím ke svým dřívějším judikatorním závěrům konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění soudního rozhodnutí.

Uvedeným požadavkům na soudní rozhodnutí přezkoumávaný rozsudek krajského soudu vyhovuje.

Stěžovatel dovozoval nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu z toho, že se tento rozsudek podle jeho mínění nevypořádal s námitkami, že metrologické vlastnosti měřícího zařízení ověřoval tentýž subjekt, který je jeho výrobcem, což je nepřípustné, a že nereflektoval na absenci důkazu osvědčujícího proškolení zasahujících policistů k užívání měřícího zařízení, který by měl být založen ve spisu.

Rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný.

Je tomu tak proto, že krajský soud ve svém rozsudku (str. 8 a 9) dostatečně podrobně odůvodnil, z jakých důvodů považuje za nadbytečné zjišťovat, zda k obsluze měřícího zařízení byli policisté oprávněni a proškoleni, či nikoliv. Bylo tomu jednak proto, že jsou k této činnosti (kontrole/dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu) oprávněni ze zákona a současně také proto, že protiprávní jednání stěžovatele bylo dostatečně přesvědčivě zadokumentováno na pořízeném videozáznamu. Tento záznam svědčí o nepřetržitém kontaktu policejní hlídky s vozidlem pachatele přestupku - stěžovatelem a umožňuje jeho spolehlivé zjištění. Z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu je tedy dostatečně zřejmé, proč považoval tento soud argumentaci stěžovatele o nezpůsobilosti příslušníků policie nakládat s měřícím zařízením za lichou a pro věc nerozhodnou. Obdobně z rozsudku krajského soudu vyplývá, proč neměl správní soud důvodu pochybovat, zda lze měřidlo POLCAM použít k měření rychlosti. Správní soud zde vyslovil závěr, z jakých důvodů považuje ověřovací list za platný a že měřidlo splňuje podmínky stanovené metrologickými předpisy, jakož i to, že bylo vystaveno autorizovaným metrologickým střediskem. Odůvodnění rozsudku krajského soudu je tak i podle Nejvyššího správního soudu dostatečné a přiléhavé. Kasační soud se pak zcela ztotožňuje s názorem krajského soudu, že by bylo přepjatým formalismem, aby pro účely každého jednotlivého správního řízení, v němž je probírán výsledek kontrolní činnosti měřícího zařízení Policie České republiky, byl ve spisovém materiálu obsažen vždy originál ověřovacího listu toho kterého měřícího zařízení. Pro tyto účely zcela postačí, tak jak tomu bylo i v této věci, pokud je ve spise založena prostá, či digitalizovaná kopie tohoto osvědčení. Pro posouzení otázky, zda je měřidlo způsobilé je totiž rozhodná doba platnosti ověření (zde do 27. 11. 2009) a nikoliv, zda je ve spise založen jeho originál.

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že krajský soud neponechal stranou své pozornosti poukazované námitky stěžovatele, reagoval na ně a uvedl, z jakých důvodů má vznesené argumenty za neopodstatněné. Takový postup krajského soudu při odůvodňování napadeného rozhodnutí vyhovuje požadavkům na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí. Kasační soud proto neshledal, že by rozsudek krajského soudu trpěl nepřezkoumatelností.

Stěžovatel dále rozsudku krajského soudu vytýká jeho nezákonnost, neboť měl správně zrušit žalobou napadené rozhodnutí pro vady řízení před správním orgánem (žalovaný měl vyjít ze skutkové podstaty, která neměla oporu ve spisech, nebylo též dostatečně prováděno dokazování a hodnocení důkazů, v důsledku čehož správní orgán došel k vadnému právnímu závěru o tom, že stěžovateli bylo prokázáno spáchání přestupku).

Rozsudek krajského soudu není nezákonný.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by krajským soudem provedené dokazování bylo stiženo vytýkanými vadami při zjišťování skutkového stavu věci. Z napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud vyšel, obdobně jako žalovaný, z oznámení Policie České republiky ze dne 28. 7. 2009, č. j. KRPB-243/PŘPO-2009-KRI, z úředního záznamu Policie České republiky ze dne 14. 7. 2009, č. j. KRPB-243/PŘPO-2009-KRI, ze záznamu z měřícího zařízení POLCAM zaznamenaného na digitálním nosiči dat - CD, z výpisu z evidenční karty řidiče - stěžovatele a z ověřovacího listu č. 249/08, vystaveného pro vozidlo VW Pasat R 36 se stanovením výrobního čísla karoserie k měřidlu POLCAM PC 2006, výr. č. 1247PL. I podle Nejvyššího správního soudu jsou předestřené důkazní prostředky dostatečné k objasnění skutkového stavu věci. Zvláště pak za situace, kdy sám stěžovatel nepopíral, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdil, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí s ohledem na stav tachometru svého vozidla.

Krajský soud tedy při svém rozhodování vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Nepochybil ani pokud z důvodu nadbytečnosti nepřistoupil k dalšímu dokazování navrženými výpověďmi svědků - zasahujících policistů, a ani dále nezjišťoval, zda tito policisté byli oprávněni a proškoleni k obsluze měřícího zařízení. Je to mu tak proto, že svědci by neuvedli ve věci nic jiného než co vyplývá již z provedených listinných důkazů (uvedené oznámení a úřední záznam Policie České republiky. Je nutno i zdůraznit, že správní soud ve správním soudnictví přezkoumává zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a nikoliv, zda policisté splňují předpoklady pro výkon jednotlivých funkcí. Obdobně nebylo ani třeba zkoumat, zda dotčení policisté - resp. alespoň jeden z nich (řidič) vlastní řidičské oprávnění skupiny B, které jej opravňuje k řízení služebního vozu Pasat R 36. Neobstojí proto námitka stěžovatele, že skutkový stav, z něhož při svém rozhodování vyšel krajský soud, nebyl dostatečně zjištěn. Totéž platí i pokud tuto námitku vznesl stěžovatel vůči odvolacímu správnímu orgánu.

Nepřípadný je v tomto směru i poukaz stěžovatele na judikaturu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 11/2007 a Ústavního soudu sp. zn. II.ÚS 788/2002. Je tomu tak proto, že tyto judikáty na projednávanou věc nedopadají. Ve věci stěžovatele, jak vyplývá ze shora uvedeného, totiž nebyl oproti poukazované věci správní orgán v důkazní

nouzi, tj. v situaci, kdy by podkladem správního i soudního rozhodnutí byl toliko jediný důkaz - úřední záznam.

Neobstojí ani výtka stěžovatele, že krajský soud pochybil, pokud nezrušil žalobou napadené rozhodnutí z toho důvodu, že se správní orgán nedostatečně vypořádal s jeho odvolacími námitkami stran zjištěného skutkového stavu věci (s neprovedením svědeckých výpovědí, s neprůkazností záznamu z měřícího zařízení a s nedostatky v ověřovací listině). Je tomu tak proto, že stěžovatel ve svém odvolání nenavrhoval provedení důkazů svědeckými výpověďmi, nýbrž s poukazem na uvedené judikáty Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu toliko správnímu orgánu prvého stupně vytýkal nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Podle odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí však měl odvolací správní orgán skutkový stav za dostatečně zjištěný, a to i bez svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Lichá je i výtka, že žalovaný pochybil, pokud dostatečně nereagoval (nevypořádal se) na tvrzenou neprůkaznost záznamu z měřícího zařízení a na nedostatky v ověřovací listině. Z rozhodnutí žalovaného je totiž zřejmé, o jaké podklady se při svém rozhodování opřel (str. 4 a násl.), a jak je hodnotil. Mimo jiné se opřel i o ověřovací list č. 249/08, založený ve spise, podle nějž vozidlo splňuje podmínky stanovené metrologickými předpisy a měření bylo provedeno v době platnosti ověření.

Nelze přisvědčit ani výtce, že krajský soud obdobně jako žalovaný nesprávně vyhodnotil věrohodnost záznamu z měřícího zařízení a nepřihlédl k tomu, že metrologické vlastnosti měřícího zařízení vystavil výrobce tohoto zařízení.

Je tomu tak proto, jak ostatně uvedl již krajský soud, že ze žádného právního předpisu nevyplývá, že by ověřovací list musel vystavit toliko Český metrologický institut, a nikoliv výrobce měřícího zařízení, resp. autorizované středisko provozované přímo výrobcem měřícího zařízení - společností RAMET C.H.M. a. s. V tomto směru ostatně sám stěžovatel ani neuvedl, v rozporu s jakým právním předpisem měl být ověřovací list vystaven. Stejně jako krajský soud je i Nejvyšší správní soud vázán dispoziční zásadou (srov. § 75 odst. 2 věta prvá s. ř. s. a § 109 odst. 3 s. ř. s.). Nepřísluší mu proto, aby namísto stěžovatele vyhledával případné nezákonnosti přezkoumávaných rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto neshledal opodstatněnými stěžovatelovy výhrady vůči ověřovacímu listu a záznamu z měřícího zařízení, včetně uváděné nicotnosti.

Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. zakotvuje zásadu, podle níž kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Ve světle této zásady došel Nejvyšší správní soud k závěru, že podle tohoto ustanovení je nepřípustná námitka stěžovatele o tom, že ve spise obsažená digitalizovaná kopie ověřovacího listu č. 249/08 z 28. 11. 2008, z níž správní orgány vycházely, je v rozporu se zákonem č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů (bez bližší specifikace). Je tomu tak proto, že se jedná o důvod, který stěžovatel neuplatnil již v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl.

Opodstatněná není ani výtka stěžovatele o tom, že je nesprávný závěr krajského soudu, pokud tento soud dovodil, že spáchal přestupek, jenž mu je kladen za vinu.

Podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o přestupcích, se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 $km.h^{-1}$ nebo mimo obec o méně než 30 $km.h^{-1}$.

Aby mohlo být stěžovateli po právu kladeno za vinu spáchání přestupku, muselo by být v řízení před správními orgány prokázáno, že to byl právě stěžovatel, kdo dne 14. 7. 2009 v 19.38 hodin na dálnici D-2 v úseku 41 km, směr Brno řídil motorové vozidlo RZ x, jemuž byla orgánem Policie České republiky naměřena rychlost 161km/hod, resp. po odečtu tolerance rychlost 156km/hod., ačkoliv na této komunikaci byla povolena maximální rychlost 130 km/hod.

V této věci tomu tak bylo.

Nejvyšší správní soud již shora uvedl, že jsou nedůvodné výtky stěžovatele proti zjištěnému skutkovému stavu. Z tohoto pak vyplývá, že to byl právě stěžovatel, kdo dne 14. 7. 2009 v 19.38 hodin na dálnici D-2 v úseku 41 km, směr Brno, řídil motorové vozidlo Mercedes, reg. značky RZ x, o čemž ostatně nebylo mezi účastníky sporu. Z provedených důkazů (záznamu přístroje POLCAM a ověřovacího listu č. 249/08, oznámení a úředního záznamu Policie České republiky sp. zn. KPRB-243/PŘPO-2009-KRI), a s přihlédnutím k možné odchylce +/- 3%, pak obstojí skutkový závěr, že při provedeném měření orgány Policie České republiky činila nejnižší skutečná rychlost vozidla řízeného stěžovatelem 156 km/hod, přestože v daném úseku komunikace činí nejvyšší povolená rychlost 130 km/hod. Jelikož se jak ve správním řízení, tak i v soudním řízení neprokázala obhajoba stěžovatele, tj. že nejvyšší povolenou rychlost nepřekročil, je nutno dojít k závěru, že po skutkové stránce obstojí závěr o spáchání přestupku. Stejně tak obstojí závěr, že to byl právě stěžovatel, kdo byl řidičem vozidla, kterému bylo naměřeno překročení maximální povolené rychlosti.

Pokud tedy bylo prokázáno, že to byl stěžovatel, kdo porušil dopravní předpisy shora popsaným způsobem, musel tak činit s vědomím důsledků, které pro něj z tohoto porušení vyplývají. Takovým důsledkem je pak třeba rozumět zejména vznik odpovědnosti za přestupek podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o přestupcích. Obstojí proto právní závěr krajského soudu, že stěžovateli bylo po právu kladeno za vinu spáchání přestupku a že mu za něj byla v souladu se zákonem uložena i sankce a náhrada nákladů správního řízení.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost opodstatněnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch

neměl a žalovanému žádné náklady nad rámec běžné činnosti spojené s kasačním řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2011

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu